

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobkyně: **JUDr. A. J.**

proti

žalovanému: **Magistrát města Hradec Králové**
se sídlem Československé armády 408, 502 00 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2022, č. j. MMHK/183118/2022 OE3/Vor,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne ze dne 5. 10. 2022, č. j. MMHK/183118/2022 OE3/Vor se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. **Předmět řízení**

1. Žalobkyně napadla žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její námitku proti sdělení ze dne 14. 9. 2022, č. j. MMHK/168911/2022 OE3/Vor, jímž byla žalobkyně informována o nevyhovění žádosti o vrácení nedůvodně požadovaných a uhrazených místních poplatků za

komunální odpad ze dne 12. 8. 2022 s odůvodněním, že správce daně, tj. žalovaný, neneviduje v případě žalobkynina osobního daňového účtu žádný přeplatek ani nedoplatek.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že má ve výlučném vlastnictví nemovitost na adrese, a to mimo jiné i se stavbou na st. parc. č. XA o výměře 25 m² (dále jen „stavba“). Od samého počátku jejího vzniku v roce 1993 se jednalo o zemědělský účelový objekt (viz kolaudační rozhodnutí ze dne 17. 9. 1993). Z důvodu chyby na katastrálním úřadu v Hradci Králové byla však stavba od počátku evidována jako *stavba určená pro rodinnou rekreaci*.
3. Žalobkyně stavbu nabyla v rámci dědického řízení v roce 2013. V roce 2020 poprvé obdržela od žalovaného složenku k úhradě místního poplatku za komunální odpad vztahující se k předmětné stavbě. Žalobkyně zaslala žalovanému dne 19. 8. 2020 dopis, ve kterém projevila nesouhlas s úhradou a doložila i kolaudační rozhodnutí z roku 1993. Žalovaný na toto reagoval přípisem dne 7. 9. 2020, ve kterém uvedl, že na úhradě trvá, neboť je pro něj směrodatný údaj zapsaný v katastru nemovitostí, kde je stavba zapsán jako *stavba k rodinné rekreaci*.
4. Žalobkyně se sice se zdůvodněním žalovaného neztotožňovala, neboť zápisy ve veřejném seznamu platí, pokud není prokázáno jinak (viz § 980 odst. 2 věta první zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník), přičemž žalobkyně má za to, že nesprávnost zápisu v katastru nemovitostí prokázala, když žalovanému dne 19. 8. 2020 zaslala kolaudační rozhodnutí z roku 1993. Žalobkyně však neměla čas zabývat se nápravou chyby v katastru nemovitostí a požadované místní poplatky z let 2020, 2021 a 2022 žalovanému uhradila.
5. Opravu chyby v katastru nemovitostí zajistila žalobkyně dne 12. 8. 2022. Oznámení o opravě chyby v údajích katastru nemovitostí ze dne 12. 8. 2022 zaslala žalobkyně dne 17. 8. 2022 žalovanému společně s dopisem, ve kterém žádala o vrácení nedůvodně uhrazených poplatků 3 x 600 Kč za roky 2020, 2021 a 2022, tj. celkem 1 800 Kč.
6. Žalovaný dne 14. 9. 2022 žalobkyni sdělil, že její žádosti nevyhověl. Proti tomuto podala žalobkyně dne 20. 9. 2022 námitku, kterou žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Vzhledem k tomu, že dle žalobkyně žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil v protikladu s tím, čím původně zdůvodňoval, proč předmětný poplatek požaduje a nápravu chyby zápisu v katastru nemovitostí nazval formální změnou a též nesprávně uvedl, že žalobkyně nedoložila změnu způsobu využití stavby (k žádné faktické ani právní změně nedošlo, pouze byla opravena chyba zápisu v katastru nemovitostí), podala žalobkyně předmětnou žalobu. Žalobkyně se též obává, že žalovaný bude požadovat zaplacení místního poplatku za komunální odpad k předmětné stavbě i v budoucnu.
7. Žalobkyně požaduje zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení 1800 Kč uhrazených žalovanému za požadované místní poplatky za komunální odpad z let 2020, 2021 a 2022.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný je přesvědčen, že tvrzení žalobkyně jsou ryze účelová s jediným cílem, a to vyhnout se daňové povinnosti. Dle žalovaného nelze přehlédnout, že o změnu zápisu v

katastru nemovitostí a tvrzená obrana žalobkyně započala až v době, kdy jí správce daně ke splnění daňové povinnosti vyzval poprvé (v roce 2020).

9. Žalovaný v součinnosti s finančním úřadem zjistil, že žalobkyně nemovitost daní jako budovu pro rodinnou rekreaci včetně rodinných domů užívaných pro rodinnou rekreaci. Sama žalobkyně v žalobě uvádí, že její právní předchůdci (rodiče žalobkyně) zde vykonávali drobnou zemědělskou činnost, pod kterou si běžný občan představí činnost rekreační (rekreační zahradičení). Pokud tedy není nemovitost využívána k rekreaci, ale k jinému účelu, měla žalobkyně možnost minimálně od roku 2013, kdy nemovitost nabyla v dědictví, finančnímu úřadu doložit změnu účelu užívání a danit nemovitost jinak než jako rekreační objekt.
10. To, že se jedná o rekreační objekt, je dle žalovaného též zřejmé z jeho umístění v rekreační chatové oblasti, ale i z parametrů stavby, kdy je stavba též osazena anténním systémem a satelitem pro příjem signálu a objemové parametry stavby i její vzhled odpovídají požadavkům na rodinnou rekreaci.
11. Dle žalovaného je nepochybné, že se žalobkyně snaží vyhnout své daňové povinnosti účelovými tvrzeními, když fakticky nemovitost byla užívána k rekreačním účelům (i když v současnosti z vůle žalobkyně nemovitost není využívána), je daněna jako rekreační objekt a je stavbou, jejíž objemové parametry a vzhled odpovídají požadavkům na rodinnou rekreaci.
12. Žalovaný dále uvedl, že s ohledem na veřejný zájem odpadového hospodářství neprokazuje správce daně, že nemovitost je předmětem poplatku. Naopak je věcí poplatníka, aby prokázal, k čemu je určena nebo slouží nemovitost v jeho vlastnictví. Pokud poplatník důkazní břemeno neunes, vzniká mu poplatková povinnost.
13. Žalovaný je toho mínění, že správce daně není vázán názorem katastrálního nebo stavebního úřadu. Není tedy rozhodné, k čemu je nemovitost určena nebo pod jakým označením je vedena v katastru nemovitostí. Nicméně z rozhodnutí stavebního úřadu neplyne, že se jedná výlučně o stavbu pro zemědělské podnikání. Obdobně stavba v katastru nemovitostí není označena jako *stavba pro zemědělské podnikání*, ale jako *stavba ostatní*. Tím méně je stanoveno, že stavbu nelze využívat pro rodinnou rekreaci.
14. Žalovaný též upozornil, že žalobkyně se žalobou částečně domáhá zrušení daňové povinnosti. Pokud tedy žalobkyně měla pochyby o své daňové povinnosti, měla se domáhat případné nápravy v jiném (vyměřovacím) řízení, tj. nevyčerpala řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, když jí byla daňová povinnost za roky 2020 a 2021 stanovena hromadným předpisným seznamem ze dne 21. 9. 2022, čj. MMHK/172459/2022. Svého práva však žalobkyně nevyužila.
15. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud v řízení rozhodl tak, že žalobu částečně odmítá z důvodu nesplnění podmínky řízení (zejména v části petitu, kde není příslušný k rozhodnutí o vrácení poplatku) a ve zbytku žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobkyně

16. Žalobkyně uvedla, že až do doby doručení výzvy žalovaného o úhradu místního poplatku na rok 2020 se řídila zápisem v katastru nemovitostí, podle kterého podala daňové přiznání k dani z nemovitostí.

17. Žalobkyně dále uvedla, že jí není známo, o jakou chatovou oblast zmíněnou žalovaným by se mělo jednat, a zda by tato okolnost vůbec mohla mít dopad na důvodnost poplatku.
18. Žalobkyně též upozorňuje na skutečnost, že na témže listu vlastníka má zapsanou ještě jednu nemovitost, jejíž součástí je *stavba pro rodinnou rekreaci* a mohlo tak žalovaným dojít k záměně.

V. Duplika žalovaného

19. Dle žalovaného nepřináší replika žalobkyně nová skutková zjištění či návrhy na doplnění dokazování. Spornou otázkou zůstává dle žalovaného to, zda pro účely poplatku za obecní systém odpadového hospodářství představují rozhodnutí stavebního úřadu (potažmo katastrálního úřadu) rozhodnutí o předběžné otázce podle § 99 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). V případě rozhodnutí o povolení nebo o užívání stavby příslušný správní orgán neposuzuje skutečné užívání stavby, ale pouze (formálněprávní) účel, ke kterému byla povolena, či zkolaudována. Stát má nepochybně zájem, aby stavby byly zřizovány v souladu s obecně závaznými předpisy a užívány v souladu s rozhodnutím stavebního úřadu. Nezákonné jednání si stát vynucuje sankcemi. S tím souvisí otázka, zdali formulace užitá v § 10f zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), nasvědčují tomu, že by zákonodárce zamýšlel spojit zpoplatnění nemovité věci s jakýmkoli formálním úkonem orgánu veřejné moci. Z uvedeného ustanovení je dle mínění žalovaného zřejmé, že tomu tak není a že žalovaný zkoumá skutečnost, zdali nemovitá věc zahrnuje stavbu, která může být užívána pro rodinnou rekreaci (žalovaný nezkoumá formálněprávní stav a záměr státu).
20. Žalovaný dále uvedl, že pro něj není rozhodné, zdali v uvedené nemovité věci je tvořen komunální odpad, zdali je nemovitá věc povolena a evidovaná v katastru nemovitostí, není rozhodný ani formální a skutečný účel užívání nemovité věci. Je tedy pravdou, že pro poplatníky je zde minimální prostor pro daňovou optimalizaci. Nicméně i zde je vymezeno uvážení správce daně. Zpoplatnění nepodléhá nemovité věci, kde je přihlášená fyzická osoba. Přihlašování fyzických osob ovlivňuje vlastník nemovité věci, nikoli žalovaný. Lze tedy uzavřít, že žalovaný rozhoduje o jiné otázce, než stavební či katastrální úřad a není vázán jejich rozhodnutím podle § 99 odst. 1 daňového řádu. (obdobně srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2016, čj. 2 Afs 153/2014-71, k dani z nemovitých věcí).
21. Striktním výkladem pojmů *byt*, *rodinný dům* a *stavba pro rodinnou rekreaci* by došlo k vyřazení zpoplatnění všech nemovitých věcí, které nebyly takto určeny stavebním úřadem a historických zemědělských usedlostí. Prokazovalo by se skutečné užívání nemovité věci (její části) a náklady na správu poplatku by mohly být vyšší než samotné inkaso. Z uvedeného je zřejmé, že tento výklad institutu místního poplatku je neudržitelný. Pokud by zákon zamýšlel zavázat správce daně rozhodnutím stavebního úřadu, formuloval by předmět poplatku pro druhou skupinu poplatníků uvedených v § 10f písm. b) zákona o místních poplatcích třeba takto: „*Předmětem poplatku za obecní systém odpadového hospodářství je jednotlivá možnost využívat obecní systém odpadového hospodářství, která je dána ..., b) vlastnictvím jednotlivé nemovité věci zahrnující byt, rodinný dům nebo stavbu pro rodinnou rekreaci určené pro bydlení, ve které není přihlášená žádná fyzická osoba a která se nachází na území této obce.*“

22. Žalovaný uzavřel, že nemovitá věc na adrese, zahrnuje stavbu pro rodinnou rekreaci a může k ní být užívána, přestože byla povolena jako zemědělská stavba a je evidována v katastru nemovitostí jako *jiná stavba*. Stavba je elektrifikovaná, s vodovodní a kanalizační přípojkou a lokálním vytápěním, má obytnou místnost, sklep a podkroví. Součástí stavby je přístřešek pro posezení, dřevěná kůlna pro nářadí a dřevník. V jednom funkčním celku je i přilehlá zatravněná zahrada (bez ovocných stromů a záhonů), kde je vrtaná studna.
23. Předmětná stavba žalobkyně byla evidována v katastru nemovitostí jako stavba pro rodinnou rekreaci, a proto byla správcem daně zpoplatněna. Místní poplatek byl vyměřen hromadným předpisným seznamem ze dne 21. 9. 2022, čj. MMHK/172459/2022. Žalobkyně ve vyměřovacím řízení nevyužila řádný opravný prostředek, a proto jí nebylo možné vyhovět v jiném řízení o vrácení přeplatku (žalobkyni žádný přeplatek nevznikl).

VI. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního.

A. Skutkový stav

25. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podala dne 17. 8. 2022 žádost o vrácení místního poplatku za komunální odpad z let 2020, 2021 a 2022 s odůvodněním, že stavba nacházející se na adrese je *zemědělský účelový objekt*, který poplatkové povinnosti nepodléhá. Žalovaný dne 5. 9. 2022 vyzval Finanční úřad pro Královehradecký kraj k poskytnutí údajů: 1. jaký je předmět daně ze staveb, 2. jaký je účel užití zdanitelné stavby a 3. jaká je místní koeficient objektu č. e. XB kat. území. Finanční úřad na tuto výzvu odpověděl dne 12. 9. 2022 v pořadí položených otázek následovně: 1. budova pro rodinnou rekreaci včetně rodinných domů užívaných pro rodinnou rekreaci, 2. v podaném daňovém přiznání nevedeno, 3. 3,0. Žalovaný následně dne 14. 9. 2022 vydal sdělení o nevyhovění žádosti č. j. MMHK/168911/2022 OE3/Vor s odůvodněním, že správce daně neeviduje v případě žalobkynina osobního účtu žádný přeplatek ani nedoplatek. V poučení předmětného sdělení žalovaný uvedl, že proti tomuto úkonu může osoba zúčastněná na správě daní ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla, podat námitku u správce místního poplatku, který rozhodnutí vydal. Žalobkyně podala dne 20. 9. 2022 námitku proti nevyhovění žádosti o vrácení místních poplatků za komunální odpad s argumentací, dle které se žalobkyně necítí být poplatníkem dle § 10e písm. b) zákona o místních poplatcích. Žalovaný napadeným rozhodnutím námitku žalobkyně zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. uvedl, že správci daně při správě místního poplatku primárně napomáhá informace o způsobu využití nemovitosti. Pokud je u nemovitosti uvedeno jako způsob využití *rodinná rekreace*, je pro správce daně tento údaj závazný a taková nemovitost pokud naplňuje další zákonem stanovené předpoklady je předmětem poplatku za komunální odpad. V případě, že u nemovitosti je v katastru nemovitosti uvedeno jako způsob využití jiné označení než *rodinná rekreace*, např. *jiná stavba*, šetří tuto informaci správce daně dále a zabývá se faktickým účelem využití nemovitosti. Dle žalovaného provedená formální změna údaje o způsobu využití nemovitosti nemá jakýkoli vliv na poplatkovou povinnost poplatníka, když nijak poplatník nedokládá změnu způsobu využití dané nemovitosti. Nemovitost je umístěna v oblasti, kde se nachází výlučně stavby určené pro

rodinnou rekreaci či rodinné domy, též objemové parametry dané stavby plně odpovídají stavbě určené k rekreaci. Nic nenasvědčuje, že by daná nemovitost byla využívána k zemědělským účelům. V poučení napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky.

B. Právní posouzení

26. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správních poplatcích“), správní úřad vrátí poplatek v plné výši na žádost osoby, která poplatek zaplatila, byl-li zaplacen poplatek osobou, která není podle tohoto zákona poplatníkem. Dle odst. 3 předmětného ustanovení není proti rozhodnutí o vrácení poplatku a rozhodnutí o vrácení přeplatku na poplatku podle odstavců 1 a 2 přípustný opravný prostředek.
27. Podle § 101 odst. 1 daňového řádu správce daně ukládá povinnosti nebo přiznává práva anebo prohlašuje práva a povinnosti stanovené zákonem rozhodnutím.
28. Podle § 109 odst. 1 daňového řádu se může příjemce rozhodnutí odvolat proti rozhodnutí správce daně, pokud zákon nestanoví jinak. Odvolání je nepřipustné, směřuje-li jenom proti odůvodnění rozhodnutí.
29. Podle § 159 písm. a) daňového řádu může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit proti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla. Vyrozumívá-li správce daně osobu zúčastněnou na správě daní o úkonu při placení daní, proti němuž lze uplatnit námitku, poučí ji současně o možnosti jejího uplatnění.
30. Podle § 10e písm. b) zákona o místních poplatcích je poplatníkem poplatku za obecní systém odpadového hospodářství vlastník nemovité věci zahrnující byt, rodinný dům nebo stavbu pro rodinnou rekreaci, ve které není přihlášena žádná fyzická osoba a která je umístěna na území obce.
31. Podle § 10f písm. b) zákona o místních poplatcích je předmětem poplatku za obecní systém odpadového hospodářství jednotlivá možnost využívat obecní systém odpadového hospodářství, která je dána vlastnictvím jednotlivé nemovité věci zahrnující byt, rodinný dům nebo stavbu pro rodinnou rekreaci, ve které není přihlášena žádná fyzická osoba a která se nachází na území této obce.
32. Krajský soud po prostudování správního spisu konstatuje, že žalovaný v dané věci nepostupoval procesně správně. V řízení ve věcech správních poplatků se postupuje podle daňového řádu, jelikož správní poplatek je „daní“ ve smyslu daňového řádu [§ 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu]. Žalobkyně podala v souladu s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o správních poplatcích žádost o vrácení poplatku za komunální odpad z let 2020, 2021 a 2022. Žalovaný o této žádosti měl podle § 101 odst. 1 daňového řádu vydat rozhodnutí. Pokud by žalovaný žádost žalobkyně zamítl, jednalo by se o tzv. negativní rozhodnutí, proti kterému je přípustné podle § 109 odst. 1 daňového řádu odvolání. Ustanovení § 7 odst. 3 zákona o správních poplatcích by na přípustnost odvolání nemělo vliv, neboť dopadá toliko na rozhodnutí, jimiž bylo žadateli zcela vyhověno, tj. pozitivní rozhodnutí. Zákon totiž používá pojmy „rozhodnutí o vrácení poplatku“ a „rozhodnutí o vrácení přeplatku na poplatku“ nikoli pojem „rozhodnutí ve věci vrácení poplatku či ve věci vrácení přeplatku na poplatku“. Použitými pojmy zákonodárce jednoznačně dává najevo, že odvolání nemá být připuštěno pouze u kladných rozhodnutí správce daně. Zde

je vyloučení odvolání pochopitelné, jelikož by bylo nadbytečné vést odvolací řízení o opravném prostředku směřujícím proti rozhodnutí, kterým došlo k úplnému uspokojení žadatele. V daném případě by se tak jednalo o rozhodnutí ve věci vrácení poplatku, které však není rozhodnutím o vrácení poplatku, nýbrž rozhodnutím o nevrácení poplatku. Jelikož tedy § 7 odst. 3 zákona o správních poplatcích na rozhodnutí o nevrácení poplatků nedopadá, žalobkyně by měla právo podat proti němu odvolání. (srov. rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2020, č. j. 54 Af 24/2018-21 či usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2012 č. j. 57 Af 27/2012-34). Ke shodnému závěru dospěl rovněž NSS v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 9/2013-31, ve kterém uvedl, že *„podle stěžovatelky opravný prostředek nepřipouštěl § 7 odst. 3 zákona o správních poplatcích. To však není pravda. Normy je třeba vykládat systematicky, ve všech svých souvislostech a dbát na provázanost jednotlivých ustanovení, namísto gramatického výkladu slov vytržených z kontextu. Podle § 7 odst. 3 zákona o správních poplatcích proti rozhodnutí o vrácení poplatku a rozhodnutí o vrácení přeplatku na poplatek podle odstavců 1 a 2 není přípustný opravný prostředek. Ustanovení § 7 odst. 3 již svým samotným textem navazuje na předchozí odstavce. Jak odstavec první tak druhý přitom hovoří o případech, kdy správní úřad poplatek vrátí. Ostatně i analyzovaný § 7 odst. 3 vyjímá z možnosti odvolání jen a pouze rozhodnutí o vrácení poplatku. Naproti tomu možnost odvolat se proti rozhodnutí, kterým se zamítá žádost o navrácení poplatku či přeplatku, zůstává nedotčena.“*

33. Krajský soud tak shrnuje, že žalovaný nepostupoval správně, neboť tento měl v souladu s daňovým řádem vydat o žádosti žalobkyně rozhodnutí, proti kterému je v případě zamítnutí žádosti přístupné odvolání. O případném odvolání by následně rozhodoval nadřízený orgán žalovaného, tj. Krajský úřad Královehradeckého kraje.
34. K otázce, zda je či není žalobkyně poplatníkem dle § 10e písm. b) zákona o místních poplatcích a s tím související otázce, zda předmětná stavba je předmětem poplatku za obecní systém odpadového hospodářství dle § 10f písm. b) zákona o místních poplatcích, krajský soud okrajově uvádí, že podle komentářové literatury *„je pro vznik poplatkové povinnosti nezbytné, aby byla konkrétní nemovitá věc jako stavba pro rodinnou rekreaci zkolaudována, resp. takto zapsána v katastru nemovitostí. Faktické užívání nemovité věci jako stavby pro rodinnou rekreaci bylo pro vznik poplatkové povinnosti dostačující ve znění zákona o místních poplatcích účinném do 30. 6. 2012, kdy komentované ustanovení stanovilo, že poplatníkem je vlastník stavby „určené nebo sloužící“ k individuální rekreaci. Novelou provedenou zákonem č. 174/2012 Sb. však bylo slovní spojení „nebo sloužící“ ze zákona o místních poplatcích vypuštěno, a to aniž by byla tato změna jakkoliv odůvodněna v důvodové zprávě k tomuto zákonu. Z tohoto důvodu není použitelná ani dřívější judikatura zabývající se výkladem pojmu stavba pro individuální rekreaci (např. MS v Praze 7 Af 5/2011). Určením je nutné rozumět veřejnoprávní určení účelu, tj. kolaudaci, resp. zápis do katastru nemovitostí. Proto vlastník nemovité věci, která nebude zkolaudována jako stavba pro rodinnou rekreaci (resp. nebude takto zapsána v katastru nemovitostí), nebude poplatníkem předmětného poplatku. Za tímto účelem bude správce poplatku nucen zkoumat, jaký způsob využití má konkrétní nemovitá věc zapsaná v katastru nemovitostí, případně si vyžádat kolaudační rozhodnutí příslušného stavebního úřadu. Pokud bude mít správce poplatku podezření, že konkrétní stavba není zkolaudována (resp. zapsána v katastru nemovitostí) jako stavba pro rodinnou rekreaci, ač je takto užívána, může se obrátit na příslušný stavební úřad, který by měl zjednat nápravu. Do té doby však není možné vlastníka předmětné nemovité věci zpoplatnit komentovaným poplatkem.“* (Edelmannová, R., Poppelková, L. § 10e

Subjekt poplatku. In: Težký, V., Jantoš, M., Suida, K.. *Zákon o místních poplatcích: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer, právní stav komentáře ke dni 1. 2. 2022). Krajský soud se s výše uvedeným ztotožňuje. Dle krajského soudu, pokud má správce daně pochybnosti o faktickém užívání stavby, nemůže svými (ve správním spise ničím nepodloženými) úvahami dospět k závěru, že je stavba užívána k jinému účelu, než jak je uvedeno v katastru nemovitostí. V takovém případě by se měl obrátit na stavební úřad, který by se kvalifikovaně touto problematikou zabýval a který by následně mohl zjednat nápravu. Krajský soud upozorňuje, že odpověď Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 12. 9. 2022 není pro posouzení dané věci postačující.

35. Nastíněný právní názor krajského soudu není v rozporu s žalovaným zmiňovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2016, čj. 2 Afs 153/2014-71, dle kterého „*stavební povolení či kolaudační rozhodnutí (soubhlas) nepředstavují pro účely stanovení sazby daně z nemovitých věcí rozhodnutí o předběžné otázce ve smyslu § 28 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, resp. § 99 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.*“ Krajský soud totiž netvrdí, že žalovaný má vycházet z kolaudačního rozhodnutí, ale že v případě pochybností o správnosti zápisu v katastru nemovitostí (potažmo kolaudačního rozhodnutí) se má obrátit na příslušný stavební úřad, aby zjednal nápravu. Navíc se předmětný judikát dotýká daně z nemovitých věcí, nikoliv správního poplatku.

VII. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
37. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Nezastoupené žalobkyni, která byla ve věci plně úspěšná, náleží náhrada nákladů řízení představovaná toliko soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 23. června 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu